

Arrest

nr. 201 782 van 27 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2017 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op 5 februari 1988 te Doula.

U behoort tot de etnische groep Bamenda. Op jonge leeftijd verhuisde u van Doula naar Buea. U vermoedt dat dit was omwille van het werk van uw moeder. U ging naar school in Buea en volgde vervolgens een universitaire opleiding in Douala. U kreeg een zoon, S., op 18 mei 2008. U rondde uw studie af in 2014 en u kon aan de slag in een bouwbedrijf. U stopte met werken begin 2016. In april 2016 vertrok u naar Malta om er een opleiding aan te vatten. U diende echter in december terug te keren omdat uw moeder ziek was geworden en niet langer voor uw zoon kon zorgen. U bracht uw zoon daarom naar zijn vader, die sindsdien voor hem zorgt. Toen uw moeder wat beter was, begon u in de zaak van uw vriendje, T.E., te werken. Naast de universiteit van Buea had hij een kopiecentrum / internet café. U stond in voor het nemen van kopies en het uittypen van de thesissen. Omdat het internet was afgesloten door de overheid, functioneerde de cyber niet.

Op dinsdag 28 maart 2017 viel de politie binnen in de zaak van uw vriend. Jullie werden meegenomen en gehoord in het politiekantoor van Buea. U kon vervolgens naar huis gaan maar u diende uw telefoon af te geven voor verder onderzoek. Uw vriend werd naar de gevangenis in Yaoundé gebracht. U ging hem er tweemaal bezoeken maar uw vriend wilde niet dat u hem in deze omstandigheden zag. Hij werd er geslagen en had verwondingen. Hij verbood u om hem nog op te zoeken.

U kreeg vervolgens een brief van de politie die u opriep om naar hun kantoor te gaan. Ze lieten u weten dat ze foto's en video's op uw telefoon hadden gevonden. U ging met de brief naar uw oom die politieofficier was. Hij raadde u aan om niet naar de politie te gaan. Hij ging zelf naar het kantoor om informatie in te winnen. Toen hij terugkwam, zei hij dat u het land moest verlaten. De volgende dag werd u door een smokkelaar meegenomen en gingen jullie per auto naar Nigeria. Eens in Nigeria gingen jullie verder naar de luchthaven van Lagos alwaar u het vliegtuig nam naar Addis Abeba. U zette uw reis voort en via een tussenstop in Parijs belandde u uiteindelijk op 21 april 2017 in België. Op 2 mei 2017 diende u uw asielaanvraag in bij de bevoegde instantie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de Kameroense politie omdat ze u ervan beschuldigen dat u video's en foto's heeft doorgestuurd betreffende de situatie in Engelstalig Kameroen. U geeft aan dat de mensen die gearresteerd worden, worden mishandeld of misschien zelfs gedood in de gevangenis. (zie gehoor CGVS, p 15).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij uw verklaring dat u zich van geen kwaad bewust was toen u berichten doorstuurde via de sociale media. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat het Ministerie van Post en Telecommunicatie berichten heeft gestuurd naar netwerkabonnees in Kameroen met de boodschap 'Dear subscriber, you incur 6 months to 2 years imprisonment, and 5 to 10 million fine if you publish or spread on the social media, information that you can't prove.' (vrije vertaling: beste abonnee, je kan een gevangenisstraf van 6 maand tot 2 jaar oploope n en een boete van 5 tot 10 miljoen als je informatie publiceert of verspreidt op sociale media die je niet kan aantonen).

Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u als abonnee en als gebruiker van sociale media dit bericht eveneens heeft ontvangen of dat u er op zijn minst over heeft gehoord via andere Kameroeners die sociale media gebruiken. Er werd bovendien ook over bericht in de media en de CEO van MTN Cameroon (uw provider – zie gehoor CGVS, p 18) werd bovendien beschuldigd dat hij de privacy van zijn abonnees in gevaar zou brengen door dergelijk bericht te versturen (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer de protection officer (verder PO) u echter vraagt of de overheid het versturen van berichten via sociale media had verboden, verklaart u dat de overheid het niet heeft verbannen. Wanneer de PO u verder vraagt of er geen wet was die bepaalde berichten aan banden wilde leggen, zegt u dat u 'denkt van niet' (zie gehoor CGVS, p 17-18). U geeft hierbij aan dat u niet betrokken bent bij politiek. **Echter, of u al dan niet op de hoogte bent van het bestaan van een dergelijke maatregel van de overheid, staat los van een eventueel politiek engagement. Van iemand die dergelijke berichten zou posten, kan immers verwacht worden dat die ook op de hoogte is van de eventuele gevolgen.**

Het feit dat u hiervan helemaal niet op de hoogte bent - en bovendien zelfs ontkent dat er een ban werd ingesteld door de regering -, doet de vraag rijzen of u op dat moment wel sociale media gebruikte zoals u verklaart (zie gehoor CGVS, p 16) en zelfs of u toen wel in Kameroen aanwezig was - gezien de wijdverbreide boodschappen van de overheid over eventuele gevolgen van het verspreiden van welbepaalde berichten over de situatie in Engelstalig Kameroen.

Verder is het **niet aannemelijk dat - nadat uw oom u zou gezegd hebben dat u het land moest verlaten omwille van de door u geposte berichten - u niemand van uw vrienden - aan wie u deze berichten zou hebben gestuurd en die u gelijkaardige berichten zouden hebben verstuurd - hierover zou hebben gecontacteerd** (zie gehoor GVS, p 18). Indien u werkelijk zou vrezen voor een ernstige straf omwille van uw activiteiten op de sociale media, is het niet aannemelijk dat u uw vrienden hierover niet informeert (die logischerwijze dezelfde ernstige straffen zouden moeten vrezen) - voor of na uw beweerde vlucht uit uw land van herkomst. **Uw verklaringen waarom u uw vrienden niet zou hebben geïnformeerd over uw problemen zijn bovendien erg bij de haren getrokken.** Zo verklaart u dat u niet aan uw vrienden durfde te zeggen dat u om internationale bescherming vraagt **omdat u denkt dat ze u weleens zouden kunnen uitlachen** (zie gehoor CGVS, p 13). Echter, indien de situatie in Kameroen werkelijk van dien aard is dat er mensen worden gearresteerd omdat ze foto's of filmpjes op hun smartphone hebben die ze via sociale media zouden hebben verspreid en indien uw vrienden eveneens deze sociale media zouden hebben gebruikt, is er helemaal geen reden om aan te nemen dat uw vrienden u zouden uitlachen - indien er daadwerkelijk een vrees zou bestaan voor uw - maar ook voor hun - integriteit. Wanneer de PO u verder bevrucht waarom uw vrienden met u zouden lachen, wijzigt u uw verklaringen enigszins en zegt u dat u niemand kan vertrouwen. U geeft vervolgens aan dat uw vrienden de politie zouden kunnen zeggen waar u bent. Vervolgens wijzigt u uw verklaringen nogmaals en zegt u dat u toen bang was en dat u er niet aan heeft gedacht om het hen te vertellen (zie gehoor CGVS, p 14). **De verklaringen die u aflegt over het niet informeren van uw vrienden zijn bijgevolg incoherent en doen daardoor afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.** Bovendien kan worden opgemerkt dat u verklaart dat niemand van uw vrienden, die ook actief waren op sociale media, zijn gearresteerd (zie gehoor CGVS, p 18). Binnen deze context is het wel heel opmerkelijk dat uw oom daarentegen onmiddellijk beslist zou hebben dat u wel het land moest verlaten.

Naast het feit dat u helemaal niet op de hoogte was van het verbod van de overheid op het versturen van 'onbetrouwbare berichten', is het ook zeer opmerkelijk dat u, die verklaart deel te nemen aan de actie van 'Ghost town' in Buea (waarbij alle winkels gesloten werden en de stad als het ware een spookstad werd), niet weet op welke weekdagen de winkels gesloten zouden zijn in deze stad. U verklaart dat de winkels gesloten zijn op **maandag en woensdag** en dat jullie de winkel openden op dinsdag (zie gehoor CGVS, p 9 en p 14). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de operatie 'Ghost Town' op elke **maandag en dinsdag** doorging. **Het is dus niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas wederom dat u verklaart dat u op een dinsdag de winkel opende en dat u vervolgens werd gearresteerd** (zie gehoor CGVS, p 9).

Uw onwetendheid over deze essentiële elementen, met name over de dagen waarop Buea een spookstad was en over de communicatie van de overheid betreffende mogelijke gevolgen na het verzenden van bepaalde berichten, doen de algehele geloofwaardigheid van uw relaas te niet.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen coherent relaas kan vertellen als het om uw vriend T.E. gaat. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat hij in het **politiekantoor van Buea** opgesloten was toen u het land verliet (zie verklaring DVZ, vraag 15b), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat hij in de centrale gevangenis van Yaoundé, Kondengui, verblijft (zie gehoor CGVS, p 8). U geeft zelfs aan dat u hem er twee maal heeft opgezocht en dat de laatste keer op 12 april 2017 was (zie gehoor CGVS, p 9). **Het is niet aannemelijk en ondermijnt daardoor, wederom, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dat u bij de DVZ verklaarde dat uw vriend in het politiekantoor van Buea gevangen zou zitten terwijl u bij het CGVS verklaarde dat hij gevangen is in Yaoundé en dat u hem daar zelfs tweemaal heeft opgezocht.**

Ook kunnen er bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen bij de DVZ dat u in de druk- en kopieerwinkel van uw vriend zou hebben gewerkt in **2016-2017** (zie verklaringen DVZ, vraag 12, opgemaakt door de DVZ op 2 mei 2017). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u immers dat u **in januari 2017 in de winkel begon te werken.**

Wanneer de PO u bovendien nadrukkelijk vraagt of u voordien, vóór januari 2017 in de winkel heeft gewerkt, zegt u volmondig van niet (zie gehoor CGVS, p 6). **Opnieuw komt de algehele geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang door uw incoherente verklaringen.** Verder dient uw **desinteresse** te worden opgemerkt over de eventuele gevolgen van de door u aangehaalde feiten in uw land van herkomst. Voor iemand die verklaart dat al haar documenten in de winkel zouden liggen die werd afgesloten door de politie, is het ten eerste vreemd dat u niet zeker bent of de winkel opnieuw geopend is of niet (zie gehoor CGVS, p 12). Ook is het opmerkelijk dat u, nadat u uw vriendje niet meer heeft opgezocht in de gevangenis, helemaal geen informatie over hem en zijn situatie heeft ingewonnen. Zo weet u bijvoorbeeld niet wie hem ging bezoeken toen u hem niet langer mocht opzoeken (zie gehoor CGVS, p 11). **Het is uiterst vreemd dat de situatie van uw vriend u helemaal koud zou laten indien hij werkelijk in een gevangenis zou zijn opgesloten en er ernstige verwondingen zou hebben opgelopen.** U heeft zelfs nagelaten om uw oom, die volgens uw verklaringen toch bij de politie werkt, te contacteren om na te gaan of hij informatie over uw vriend zou kunnen hebben (zie gehoor CGVS, p 11).

Tevens is het wel zeer verwonderlijk dat u niet weet wanneer u de brief heeft ontvangen die de politie u zou hebben verstuurd. Wanneer de PO u het vraagt, kan u zich nog herinneren dat u op dinsdag 28 maart werd gearresteerd maar weet u verder niet op welke datum u de brief kreeg. U haalt alleen aan dat het op een donderdag was. U geeft voorts aan dat u geen verkeerde datum wilt geven (zie gehoor CGVS, p 19). Uit uw relaas blijkt echter dat uw oom dezelfde dag naar de politie ging om uw zaak uit te zoeken (zie gehoor CGVS, p 19) en dat u de volgende ochtend dat u bij uw oom was, om 5 AM, op 16 april, werd opgepikt door de smokkelaar (zie gehoor CGVS, p 10). **Indien uw oom werkelijk naar de politie ging om uw zaak uit te klaren op de dag dat u de brief ontving en indien u de dag erna vertrok met een smokkelaar, waarvan u weet dat het 16 april is, kan van u worden verwacht dat u weet dat u de brief logischerwijze op 15 april ontving.** Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor dat u effectief werd opgeroepen door de politie. U verklaart immers dat de brief bij uw oom is. U heeft wederom nagelaten om contact met hem op te nemen zodat hij u de brief kan bezorgen.

Met betrekking tot **de situatie in Engelstalig Kameroen** kan worden vastgesteld dat er sinds eind oktober 2016 sprake is van protesten in de Engelssprekende regio's van Kameroen, meer bepaald in de steden Bamenda en Buea, die neergeslagen worden door de Kameroense autoriteiten met behulp van traangas en waterkanonnen. De Kameroense autoriteiten zouden voorts op 17 januari 2017 de toegang tot het internet hebben geblokkeerd in de regio's 'Northwest' en 'Southwest', in een poging de bevolking te verhinderen gebruik te maken van sociale media om informatie betreffende de protesten te verspreiden. Hoewel de situatie in de regio's 'Northwest' en 'Southwest' geenszins bemoedigend kan worden genoemd, dient vastgesteld dat er nergens in de beschikbare informatie wordt gesproken over een situatie van veralgemeend willekeurig geweld. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). **De algemene situatie in 'Northwest' en 'Southwest' houdt in uw hoofde dan ook geen 'vrees voor vervolging', of een 'risico op het lijden van ernstige schade' uit.**

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt uw **identiteitskaart** voor met nr 113943607, uitgegeven op 29 december 2011 en geldig tot 29 december 2021. In bovenstaande beslissing worden uw nationaliteit en identiteit echter niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 augustus 2017 aan dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij weet dat de politie en de overheid "kwaad" was over het gebruik van internet en sociale media.

Ze stelt wel degelijk te weten dat *“dat de overheid het gebruik aan banden probeerde te leggen, maar stelt tegelijk dat zij onwetend is over wat wel en niet mag en meent dat dit onterecht is en dat de overheid op die manier controle wil uitoefenen en hun rechten beperken. Tegelijk meende zij dat “Mensen mogen spreken” en dat zij in haar ogen niets illegaals deed en ook de wet niet overtrad.”*. Verzoekster verwijst hierbij naar haar verklaringen bij de Commissaris-generaal (p. 17-18). Verzoekster verduidelijkt in haar verzoekschrift dat *“de informatie die verzoekster doorstuurde niet vals was en evenmin bevatte ze informatie die niet kon bewezen worden: voor wat haar betreft kon ze dus wel degelijk dergelijke berichten sturen.”*. Bovendien betoogt het verzoekschrift dat verzoekster wel degelijk te kennen gegeven heeft te weten dat de overheid aan internetbedrijven of sociale media (en meer bepaald MTN) instructies gaf om het posten van dit soort berichten te stoppen, alleen heeft zij gemeend dat wat zij deed niet in strijd was met de Wet en dat mensen spreekrecht hebben.

Aangaande de vaststelling in dat verzoekster niemand van haar vrienden had gecontacteerd, legt verzoekster uit dat zij beschaamd was in deze situatie verzeild te zijn geraakt. Daarnaast gaf zij andere motieven waarom zij haar vrienden niet contacteerde en verwijst zij naar haar verklaringen bij het CGVS (p. 13). Verzoekster betoogt dat zij haar verklaringen dienaangaande niet heeft gewijzigd, doch louter de verschillende motieven die speelden, heeft opgegeven. Zij was in stress en shock en heeft er niet aan gedacht de vrienden te verwittigen en heeft integendeel een oom die officier bij de politie was gecontacteerd. Deze heeft haar aangeraden onmiddellijk het land te verlaten.

Wat betreft operatie Ghost Town geeft verzoekster aan dat dit geen vaststaand gegeven, doch een spontaan gegroeide actie is: *“In essentie werd er maandag gesloten en werd er via mobile telefoons gezegd wanneer er nog werd gesloten, meestal woensdag. Deze informatie kon niet verspreid worden via internet want dat was er niet. De informatie kwam ook soms te laat binnen en dan deden mensen woensdag toch open. Nadien is het zo gegroeid dat in de regel op maandag en dinsdag de shops gesloten werden. De beperkte gevoegde informatie kan niet gehanteerd worden om te stellen dat de shop van verzoeksters vriend niet op een dinsdag kon geopend zijn. Andere bronnen spreken immers ook van een shut down op maandag en niet op andere dagen : (stuk 5)”*. Verzoekster voegt eraan toe dat haar verklaringen 28/03 betreffen. *“De shop produceerde precies flyers en materiaal om de actie te ondersteunen en was die dinsdag open. Verzoekster verklaarde dat de politie binnenviel dinsdag omdat ze gesloten waren maandag (shut down) wat overeenstemt met de gegevens beschikbaar.”*.

Over de detentie van haar vriend T.E. stelt verzoekster op geen enkel ogenblik te hebben verklaard dat zij haar vriend in de gevangenis in Yaoundé ging opzoeken, doch dat zij hem heeft opgezocht in Buea waar hij voorlopig zat opgesloten in het politiekantoor. Verzoekster stelt verder te weten dat alle personen die momenteel vervangen zitten in verband met deze problematiek, in de centrale gevangenis van Yaoundé vastzitten. Zij verduidelijkt dat haar vriend naar Yaoundé werd getransporteerd, doch dat hij op het ogenblik dat zij vertrok nog in Buea was.

Verzoekster geeft aan dat zij officieel in de winkel is begonnen in januari 2017. De winkel was pas open vanaf december 2016. Verzoekster legt uit dat zij weliswaar in december al hielp met de opstart omdat ze niet wou stilzitten, maar dat ze pas echt is beginnen werken in januari 2017. Verzoekster betoogt dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt was, wat zij ook heeft aangegeven aan het begin van haar gehoor bij de commissaris-generaal. Verder stelt verzoekster dat zij ook voor het CGVS reeds duidelijk maakte dat zij haar vriend al hielp *“en in het verhoorverslag (pagina 6) staat : “ 20...? Neen ik wil geen info geven. December, ik keerde terug, ik hielp mij moeder. Ik wil niet zitten, ik hielp hem wel. Maar januari 200... wat zeg ik laat me even denken aub 2017 januari begon ik.”*.

Inzake de andere argumenten van de commissaris-generaal aangaande de desinteresse van verzoekster omtrent het lot van haar vriend stelt verzoekster dat zij intussen wel degelijk contacten heeft genomen met haar oom maar dat die geen aanvullende informatie heeft kunnen verstrekken voorlopig. Uit het verloop van het interview blijkt volgens verzoekster overigens dat *“het lot van haar geliefde haar hoegenaamd niet “ koud laat” in die mate dat (neerslag op pagina 8 in fine) tijdens het interview kan worden vastgesteld dat verzoekster bij de gedachte aan haar vriend die in de gevangenis zit, hilde en tijd moest nemen om het interview verder te kunnen zetten.”*.

De kwestie van de datum van de brief tenslotte is volgens het verzoekschrift een detailkwestie die op geen enkele manier de geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Men zoekt werkelijk het argument dat men hier wil uit puren.

Verzoekster noteert de verwondering hierover en verwijst naar rechtspraak van de Raad hieromtrent (RVV n° 81 837 van 29 mei 2012).

Het verzoekschrift voert aan dat de commissaris-generaal op geen enkele manier de zeer moeilijke context voor Engelstaligen in Kameroen heeft in aanmerking genomen en het relaas van verzoekster heeft afgetoetst bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Verzoekster merkt op dat dit gegeven slechts werd aangehaald in de summiere beoordeling in verband met de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster is van oordeel dat “[e]nkel en alleen daarom zou het behoren de beslissing te vernietigen omdat geen enkele beoordeling van de ingeroepen vrees naar voren komt uit de beslissing. Zo werd ook herhaald in de arresten n° 49 020 van 01/10/2010 en n° 23.577 van 25/02/2009 over de beoordeling van het ongeloofwaardig karakter van een asielaanvraag dat de vraag naar de geloofwaardigheid en het ontstaan van enige twijfel wel van belang is, maar de werkelijke vraag, namelijk naar de motieven van de vrees niet mag overheersen”.

Het verzoekschrift stelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie sinds maanden bijzonder moeilijk is geworden en mensenrechtenschendingen veelvuldig voorkomen in het bijzonder sinds oktober 2016.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast:

“De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster - zoals iedere burger die om een erkenning vraagt - moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205).

Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.”

Tevens geeft zij een theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel, hierbij verwijzend naar de procedureregids van UNHCR, rechtspraak van de Raad van State, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG.

Verzoekster stelt te voldoen aan de voorwaarden uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG. Zij betoogt dat haar asielmotieven zeker 'in grote lijnen' geloofwaardig zijn. Het asielrelaas is plausibel en er zijn geen bijzondere tegenstrijdigheden of effectieve onwaarschijnlijkheden te weerhouden zoals eigenlijk ook blijkt uit de inhoud van de beslissing. Verzoekster heeft voldoende elementen aangebracht die wijzen op een mogelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève en heeft daartoe alle elementen overgelegd en medegewerkt om het verzoek optimaal te staven.

Verzoekster wijst bovendien op een nuance die is aangebracht inzake de bewijslast die bij haar wordt gelegd: *“Sinds lang heeft UNHCR het algemeen principe dat de bewijslast bij de asielaanvrager ligt genuanceerd en aangepast zodat er een verdeling van bewijslast is (UNHCR, Handboek, Genève, 1992, § 196; UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, § 6.). Reden is de bijzonder kwetsbare situatie van de asielaanvrager (als gevolg van zijn vrees, zijn vlucht uit het herkomstland, zijn eventuele posttraumatische stresssituatie, enz.). Volgens UNHCR is het de taak van de onderzoeker/asielautoriteit om mee te werken aan het vaststellen van de feiten. Zo kan hij het geheel van relevante feiten evalueren en gebruik maken van alle middelen waarover hij kan beschikken om de nodige bewijzen te verzamelen Het principe 'de bewijslast ligt bij de verzoeker' is in asielmateries dus aangepast en verdeeld over de asielaanvrager en de asielinstanties.”*

Verzoekster verwijst tevens naar de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en stelt dat deze dit beginsel eveneens overneemt in artikel 4 (1) en dat artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, zgn. Kwalificatierichtlijn, bepaalt: « *De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.* » Verzoekster stelt voorts: “*in principe geldt het beginsel van de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Dit beginsel kent dus nuances in het asielcontentieux, namelijk in punt 196 Guide des procédures van HCR, dat spreekt over een gedeelde bewijslast : « (...) la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande.* »”.

Verzoekster haalt nog aan dat “*In zijn arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11 stelde het Hof van Justitie dienaangaande zeer duidelijk dat een samenwerkingsplicht rust op de Lidstaat. In een arrest van 12 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van die rechtspraak overigens uitdrukkelijk toepassing gemaakt in de Belgische context (zie RW 12 maart 2013, TVR, 2013, n° 2, 157).*”.

In casu kan het CGVS volgens verzoekster niet volstaan met de beperkte analyse inzake de geloofwaardigheid van het relaas zonder de beoordeling te doen van de vrees voor vervolging en de Raad afdoende in te lichten over de actuele situatie in Kameroen.

Verzoekster legt een aantal stukken bijkomend neer (stuk 3) waaruit blijkt dat de veelvuldige mensenrechtenschendingen van Engelstalige burgers van Kameroen blijkt.

Verzoekster voert aan dat de beslissing neerkomt op een gebrekkige motivering en dus een “*motivering die niet adequaat zou zijn met de artikelen 62 van de wet van 15.12.1980 en 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.*”.

Verzoekster betoogt dat haar activiteit gelijkgeschakeld kan worden met het uitdrukken van een “*Politieke overtuiging*” en haalt artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoekster heeft in haar verklaringen meerdere keren het recht op spreken als motief voor haar acties naar voren geschoven.

Zij haalt aan dat honderden zuid-Kameroeners momenteel in detentie en in hongerstaking zijn in de gevangenissen (bericht van 7 augustus 2017, Secretariat for Defense, stuk 4).

In hoofdorde “*verzoekt verzoekster om toekenning van vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde behoort het de beslissing te vernietigen om de motieven hierboven uiteengezet.*”

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

Stuk 3: “*Dossier met berichten over recente mensenrechtenschending*”;

Stuk 4: “*Bericht hongerstaking*”;

Stuk 5: “*Alternatieve bronnen "operatie shut down"*”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoekster. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart Kameroen te zijn ontvlucht omdat ze er door de Kameroense politie van beschuldigd wordt video's en foto's te hebben doorgestuurd over de situatie in Engelstalig Kameroen. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielaanvraag.

2.4.2. Vooreerst dient te worden aangenomen dat verzoekster die hogere studies heeft doorlopen in Kameroen, als netwerkabonnee en beweerde gebruikster van sociale media (gehoorverslag van het CGVS van 3 juli 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 16), bekend is met de maatregel genomen door de overheid over het verspreiden van informatie op sociale media (CGVS-verslag, p. 17-18). Dit klemt temeer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het Ministerie van Post en Telecommunicatie berichten heeft gestuurd naar netwerkabonnees in Kameroen met volgende boodschap: *“Dear subscriber, you incur 6 months to 2 years imprisonment, and 5 to 10 million if you publish or spread on the social media, information that you can't prove.”* (zie <http://www.betatinz.com/2017/01/penalty-false-information-social-media-cameroon-jail>; artikel *“Cameroon shuts down the internet in English-speaking regions”* van januari 2017 van de website www.konbini.com) en de CEO van verzoeksters provider MTN Cameroon in de media beschuldigd werd van een schending van de privacy door het versturen van deze berichten (artikel *“MTN Cameroon CEO refutes allegations of privacy breach”* van 16 januari 2017 van de website www.itwebafrica.com). Minstens kan verwacht worden dat verzoekster hierover zou gehoord hebben van haar vriend T.E. of van haar vrienden en familie die eveneens sociale media gebruiken om dergelijke boodschappen door te sturen (CGVS-verslag, p. 16). Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoekster wel degelijk te kennen gegeven heeft te weten dat *“de overheid aan internetbedrijven of sociale media (en meer bepaald MTN) instructies gaf om het posten van dit soort berichten te stoppen, alleen heeft zij gemeend dat wat zij deed niet in strijd was met de wet en dat mensen spreekrecht hebben”*, kan dit geenszins blijken uit haar verklaringen. Zo liet zij ondubbelzinnig optekenen: *“Kan u gewoon dergelijke berichten doorsturen?”*, *“Ja, het is ok. Het is niet illegaal. Het is een normaalbericht. We wille onszelf helpen en anderen die waren gearresteerd. We vechten voor onze rechten”*, en wanneer de dossierbehandelaar vroeg *“Ik dacht dat de overheid een wet had uitgevaardigd dat het niet toegelaten was om dergelijke berichten door te sturen?”* antwoordde verzoekster, *“Nee, dat denk ik niet. Ik ben niet betrokken bij politiek. Ik weet het niet. Wat normaal is voor mij is om een bericht te sturen. Iemand in Yaoundé kan iets sturen. Voor mij was het normaal. Ik zag er geen probleem in, een misdad. Als iets niet mag, dan mag ik het niet doen. Ik ben niet zo'n persoon die tegen de wet ingaat, die de wet gaat overtreden”* (CGVS-verslag, p. 17-18). Verzoekster toont dan ook niet aan bijzondere sociale contacten te hebben met personen die politieke boodschappen verspreiden.

2.4.3. Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over de afwezigheid van haar documenten (zo zou zij haar paspoort, geboortecertificaat, schoolcertificaat,... bewaard hebben in de winkel in Kameroen, waar deze gestolen werden, en kan zij niemand vragen de kopieën ervan op te sturen, CGVS-verslag, p. 12) ondermijnen verder haar algehele geloofwaardigheid. Uit de vaststelling dat verzoekster bovendien haar reisweg op geen enkele manier adstrueert, terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een (elektronisch) vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen, kan slecht in alle redelijkheid afgeleid worden dat verzoekster het werkelijke ogenblik van haar vertrek uit haar land en de wijze waarop dit gebeurde, tracht verborgen te houden. Dit klemt te meer nu geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters asielaanvraag en er dus geen redenen zijn waarom zij niet legaal (of reeds eerder) zou vertrokken zijn.

Bovendien is het gegeven dat verzoekster niet op de hoogte is van bovengenoemde wijdverspreide boodschappen door de Kameroense overheid, noch over de eventuele gevolgen van het verspreiden van bepaalde berichten over de situatie in Engelstalig Kameroen, eerder een bevestiging dat verzoekster op dat moment niet in Kameroen aanwezig was.

2.4.4. Tevens is het niet aannemelijk dat verzoekster, nadat haar oom haar zou gezegd hebben dat ze het land moest verlaten omwille van de berichten die zij had gepost op sociale media, geen enkele van haar vrienden met wie zij deze berichten uitwisselde, zou hebben gecontacteerd (CGVS-verslag, p. 18), terwijl deze eveneens het risico lopen om in de problemen te komen. Dit wijst er opnieuw op dat verzoekster geen elementaire sociaal-politieke reflex heeft wat haar behoren tot een dergelijke gemeenschap ondergraaft. Het argument in het verzoekschrift waarbij wordt betoogd dat verzoekster stress had, in shock was en er niet aan heeft gedacht om haar vrienden in te lichten, doch louter haar oom bij de politie heeft gecontacteerd, kan niet verklaren waarom verzoekster na haar vlucht uit Kameroen haar vrienden nog steeds niet inlichtte over het mogelijks gevaar dat zij liepen. Ook de bewering dat zij zich beschaamd voelde, kan verzoeksters terughoudendheid niet verklaren. Er kan immers redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekster deze gevoelens van schaamte zou opzij zetten, indien haar vrienden, die dezelfde berichten op sociale media hadden gedeeld als verzoekster, werkelijk hierom in de problemen kunnen komen. Hoe dan ook verklaarde verzoekster dat niemand van haar vrienden werd gearresteerd (CGVS-verslag, p. 18), zodat niet kan worden ingezien waarom haar oom onmiddellijk besliste dat verzoekster meteen het land moest verlaten.

2.4.5. Verder kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters beweringen te hebben deelgenomen aan de actie van “*Ghost Town*” in Buea (waarbij alle winkels gesloten werden en de stad een “*spookstad*” werd), nu zij niet weet op welke dagen de winkels tijdens deze actie gesloten zijn. Verzoekster verklaarde immers dat de winkels gesloten zijn op maandag en woensdag en dat zij de winkel openden op dinsdag (CGVS-verslag, p. 9), terwijl uit de informatie in het administratief blijkt dat de operatie “*Ghost Town*” elke maandag en dinsdag doorging (artikel “*Traders in Buea observe ghost town and wakeup to find their shops burnt*” van 31 januari 2017, geraadpleegd op www.betatinz.com/2017/01/ghost-town-buea-shops-burnt-html; artikel “*Buea-Cameroon: Mayor Ekema hatched plans to frustrated Ghost Towns fails bigly*” van 28 januari 2017, geraadpleegd op www.cameroon-concord.com/boko-haram/7675-buea-cameroon-mayor-ekema-hatched...). Dergelijke vaststellingen ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.4.6. Het artikel “*Cameroon ‘ghost towns’ protest against French-speaking bias*” van 10 januari 2017, toegevoegd aan het verzoekschrift, vermeldt inderdaad dat de operatie “*Ghost Town*” op maandag doorging. Aldus kan verzoeksters uitleg in het verzoekschrift, dat “*het zo gegroeid [is] dat in de regel op maandag en dinsdag de shops gesloten werden*”, aangenomen worden en komt deze overeen met de bovenvermelde (later gepubliceerde) artikels, die stellen dat de winkels op maandag en dinsdag gesloten zijn. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster foutief verklaarde dat de winkels op maandag en woensdag gesloten.

2.4.7. De waarachtigheid van verzoeksters asielrelaas wordt verder ondergraven door verzoeksters incoherente verklaringen aangaande haar vriend T.E.. Zo verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vriend in het politiekantoor van Buea was opgesloten op het moment dat verzoekster het land verliet (verklaring DVZ, punt 15b), terwijl zij op de zetel van het CGVS aangaf dat hij in de centrale gevangenis van Yaoundé, Kondengui verblijft (CGVS-verslag, p. 8). Waar verzoekster in het verzoekschrift argumenteert dat zij op geen enkel ogenblik heeft verklaard dat zij haar vriend in de gevangenis in Yaoundé ging opzoeken, doch dat zij hem heeft opgezocht in Buea waar hij voorlopig zat opgesloten in het politiekantoor, dat alle personen die momenteel gevangen zitten in verband met deze problematiek in de centrale gevangenis van Yaoundé vastzitten en dat haar vriend naar Yaoundé werd getransporteerd, doch dat hij op het ogenblik dat zij vertrok nog in Buea was, kan dit de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Immers, verzoekster verklaarde ondubbelzinnig dat zij sinds haar vertrek uit Kameroen geen informatie meer heeft vernomen aangaande haar vriend (“*Nee. Ik weet zelfs niet, wat er met hem is gebeurd. Geen info, niets.*”, CGVS-verslag, p. 9), zodat niet kan worden ingezien hoe verzoekster dan zou weten dat haar vriend naar de centrale gevangenis van Yaoundé werd getransporteerd.

2.4.8. Het gegeven dat verzoekster sinds haar vlucht uit Kameroen geen informatie over haar vriend heeft trachten inwinnen, ook niet bij haar oom die bij de politie werkt (CGVS-verslag, p. 11), getuigt ofwel van een desinteresse in de situatie van haar vriend, ofwel ondergraaft dit de waarachtigheid van de feiten.

Dergelijke houding is immers geenszins aannemelijk indien verzoeksters vriend, waarmee ze vier jaar samen is, daadwerkelijk in de gevangenis zit en ernstige verwondingen heeft opgelopen. Bovendien mag van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling worden verwacht in de evolutie van deze problemen, zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster hoe dan ook haar oom zou contacteren hieromtrent. Deze vaststellingen versterken de onwaarachtigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.4.9. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster intussen wel degelijk contact heeft opgenomen met haar oom maar dat die geen aanvullende informatie heeft kunnen verstrekken voorlopig, betreft dit slechts een blote bewering die verzoekster met geen enkel objectief element aantoot. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeksters oom haar de oproepingsbrief door de politie niet heeft opgestuurd ingevolge dit contact, nu deze brief volgens verzoekster bij haar oom ligt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster verkiest deze oproepingsbrief door de politie (waarover zij overigens incoherente verklaringen aflegt, CGVS-verslag, p. 10, p. 19) niet neer te leggen.

2.4.10. Voorts legt verzoekster nog tegenstrijdige verklaringen af over de periode wanneer verzoekster in de druk- en kopieerwinkel van haar vriend zou hebben gewerkt. Bij de DVZ gaf verzoekster aan in 2016-2017 in de winkel van haar vriend te hebben gewerkt (verklaring DVZ, punt 12), terwijl zij bij het CGVS aangaf dat zij er begonnen was in januari 2017 (CGVS-verslag, p. 6). Waar verzoekster uitlegt dat zij weliswaar in december al hielp met de opstart omdat ze niet wou stilzitten, maar dat ze pas echt is beginnen werken in januari 2017, gaat verzoekster eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier. Bovendien werd haar bij het CGVS ter bevestiging gevraagd of zij niet voor januari 2017 reeds in de winkel had gewerkt, wat zij uitdrukkelijk bevestigde (CGVS-verslag, p. 6). Verzoekster betoogt verder dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt was. Dit kan niet kan verklaren waarom zij dan bij het CGVS vergat te verklaren dat zij in 2016 eveneens in de winkel van haar vriend had gewerkt, zij het omdat dergelijke eenvoudige feiten makkelijk te onthouden zijn en ook financiële gevolgen hebben.

2.4.11. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoeksters beweerde asielmotieven.

2.4.12. Waar verzoekster bij haar verzoekschrift een "Dossier met berichten over recente mensenrechtenschendingen" (stuk 3), "*Bericht hongerstaking*" (stuk 4) en "*Alternatieve bronnen "operatie shut down"*" (stuk 5) neerlegt, kan de Raad slechts vaststellen dat deze algemene artikelen en rapporten verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging omwille van het sturen van berichten via sociale media niet kunnen aantonen.

2.4.13. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, alsook naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenste mee te delen "*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*".

Hieruit blijkt duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

2.4.14. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast niet dat er in Kameroen een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken - "*Dossier met berichten over recente mensenrechtenschending*"; "*Bericht hongerstaking*"; "*Alternatieve bronnen "operatie shut down"*" - tonen evenmin aan dat de mate van willekeurig geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK